

ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στὴν «Πολιτεία τῆς Σιανῆς» τοῦ δημοσιεύτη κατὰ πρῶτον φύλλο, νὰ προστεθῇ (σελίδα 3, στήλη δευτέρα, γραμμὴ 12) τὸ ἀκόλουθον κομμάτι τοῦ ἐξήγῃ κατὰ λόγον:

Καὶ μέσα στ' ὄνειρό του καμάριωνε τὴν παρά-
ξενη Πολιτεία, ποὺ ἕνας ἀμίλητος Θεὸς τὴν εἶχε
πλάσει κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου. Οἱ εὐγε-
νικοὶ ρυθμοί, τὰ ὠραία κινήματα, οἱ πλαστικὲς
ὁμορφίδες, ἐπλαθάν ἔτσι νέες μυστικὲς μελωδίαι· κ'
ἔδεναν ἀσύγκριτα σὲ μιὰ σιωπηλὴν ὁρχήστρα τίς
πνευματικὲς ἁρμονίας τῆς ζωῆς. Ὁ λησμονημένος
ἦχος τοῦ φάνηκε τότε σὰ μιὰ βάρβαρη ἐκφραστὴ
πεθαμένου κόσμου καὶ ὁ Λόγος σὰν ἕνα πρωτόγονον
ὄργανο μιᾶς πεθαμένης κοινωνίας. Τὸ πνεῦμα τοῦ
ἔκανε καινούρια φτερά μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ
καὶ τὸ αἰσθητὸν τοῦ ἐπαίνε· τώρα μίαν ὑπεράνθρωπον
εὐγενικὴν μορφήν, μέσα σὲ πλαστικὸ πνεῦμα. Ἡ
ἀπόλυτη εὐτυχία πλημμύρησε τὰ στήθη του. Καὶ
τὰ χεῖλια τοῦ κυλλημένα στὰ χεῖλια τῆς λευκῆς
παρθένου, μετὰ τὴν διψὰ μιᾶς ἄλκιρης ζωῆς, ρουφού-
σαν, ἐνωμένα σ' ἕνα νεκταρικὸ πιστό, τὴ ζωὴ καὶ
τὸ Θάνατο.

NEA BIBLIA

HUBERT PERNOT: Notice sur la vie
et les œuvres l'Émile Legrand, professeur
de grec moderne à l'École nationale des
langues Orientales vivantes. Παρίσι 1906.
Σελ. 41. Σχήμα 80 μεγάλο.

Μετὰ τὸ καλογραμμένο καὶ καλοτυπωμένο αὐτὸ
βιβλίο τοῦ φίλου μας ὁ κ. Pernot μᾶς ἐστῆσεν
ὁλόλευκο, τεχνοςκαλισμένο καὶ ἀπειράχτο ἀπ' τὰ
χρόνια μνημεῖο τοῦ Émile Legrand. Στοχαστικὰ
καὶ ἡλαμπερόχρωμα, γλυκίπικρα καὶ μετὰ πολὺ καὶ δίκιο
σεβασμὸ πρὸς τὸ Δασκαλὸ τοῦ μᾶς ζωγραφίζει πρῶτα
—πρῶτα τὴ ζωὴ τοῦ πολυζήρου ἑλληνοστῆ καὶ κατόπι
(σ. 23-41) μᾶς δίνει τὸ χρονολογικὸ κατὰλογον
ὧν ἐκείνων ποὺ τύπωσε σὲ ξεχωριστοὺς τόμους καὶ
σὲ ξεχωριστὰ φυλλάδια ὁ μακαρίτης Legrand. Καὶ
στὸν καταλογὸν αὐτὸν μποροῦμε νὰ παρακολουθήσου-
με ὅλην σκεδὸν τὴν συγγραφικὴν δράσιν τοῦ ἀκούραστου
καὶ ἀληθινοῦ φίλου τῆς Νέας Ἑλλάδος, ποὺ ἀπὸ τὰ
1869 ὡς τὴ θανάτου (15/18 τοῦ Νοεμβρίου 1903)
δούλευε ἀδιάκοπα γιὰ τὴν Νεολογικὴν γλῶσσαν, φιλο-
λογία, ἱστορίαν καὶ βιβλιογραφίαν. Ἐκατοντάδες ὁλό-

κληρες εἶναι τὰ διάφορα κείμενα, νοτοκουμένα, με-
λετήματα καὶ σημειώματα ποὺ δημοσίευσεν ὁ μακαρί-
της ὁ Legrand καὶ ὡς τόσο ἀφῆκε καὶ πολλὰς ἐρ-
γασίας ἀνέκδοτες καὶ ἀφῆκε καὶ σκεδιάσματα καὶ σκε-
λετοὺς μελετημάτων καὶ ἐκδόσεων πολλῶν καὶ σπου-
δαίων. Ὁ «Νουμάς» μὲ πολλὴν χαρὰ θ' ἡχαιρετίζῃ τὴν
ἐκδόσιν ὅλης τῆς σειράς τῶν oeuvres posthumes
τοῦ Émile Legrand, ἐκδόσιν ποὺ μᾶς ὑποσκέθηκε
ἀπὸ καιροῦ καὶ ἀρχίνῃσις κιόλας ὁ κ. Pernot, ὁ πο-
λυαγαπημένος τοῦ καὶ ἑξῆς μαθητῆς του.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Minet-el-gamh (Tallen).

Ἀγαπητὴ Νουμά,

Ἡ μεγάλη ἰδέα ποὺ ζυπερετιέται μετὰ τὸ «Νου-
μά» καὶ ὁ ἄγιος πόθος καὶ λαχτάρα τῶν ἀγαπητῶν
Δημοτικιστῶν, ποὺ ὅλοι μαζὶ ἕνα μόνο ἀποτελέ-
σμα περιμένουμε καὶ ποὺ ἀπὸ τὸ εἶναι σὲ δρόμῳ τοῦ
βαλμένο πολὺ καλά, ἀφ' ὅπου τὰ δύο δηλαδὴ ἡ με-
γάλη ἰδέα καὶ ὁ ἄγιος πόθος δὲ θ' ἀστεφανωθῶνται μιὰ
μέρα, μπρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν, μετὰ τὴν ἀνά-
παυσιν τῆς καρδίας μας, γιατί ὅσο ἐκκολουθεῖτε νὰ
λερώνετε τίς σελίδας τοῦ «Νουμά» μετὰ κατὰ μακα-
ρονιστικὰς ρεκλάμας τῶν Καθαρευουσάνων, ποτές ἡ
μεγάλη ἰδέα δὲ θ' ἀβρεῖ τέλος. Εἶναι δυνατόν, φίλε
μου, σὲ φυλλάδιον ποὺ φαίνονται οἱ προσπάθειες καὶ
κόποι τῶν φίλων τῆς ἰδέας νὰ περνοῦνται καὶ πρᾶκ-
ματα καθαρευουσάνων;

Μοῦδωκε ἀφαιρῆ μιὰ παρατήρησιν μίανος σὲ μέ-
να γιὰ τὰ νὰ τὸ κάνετε ἀπὸ τὸ, καὶ γιὰ τοῦτο
λαβαίνω θάρρος νὰ σοῦ τὸ γράψω.

Σὲ χαιρετῶ, δικός σου
ΓΕΡΑΓΩΤΗΣ

Σημ. τοῦ «Νουμά». Καλὸς ὁ λόγος σου, μὲ τὴν μεγάλην
ἰδέαν ἔχει καὶ μεγάλη ἔξοδον καὶ γι' αὐτὴν ἀναγκάζομασθε
νὰ τυπώνουμε τὸν πίνακα τῆς ἑβδ. Τραπεζῆς, τὸ μόνο κα-
θαρευουσάνικο πρᾶγμα ποὺ μπαίνει σὲ «Νουμά». Τὸ κατὰ
κάτω ὅμως, μήπως οἱ ἀριθμοὶ εἶναι καθαρευουσάνικοι; Ἀρ-
βικοὶ εἶναι οἱ ἀριθμοὶ, καὶ μπορεῖς ἐξήλῳκα νὰ πάρεις γι'
Ἀράβικοι καὶ τίς καθαρευουσάνικες λέξεις ποὺ τοὺς συν-
τροφεύουν.

Θάναθ, νὰ μὴν τὸ ξαναδῇ τὸ παιδί της. Δὲ γίνεται.
Ἀπὸ δὲν τὸ ἤθελε ἡ Κυρία. Ἐκκεν ἀπόφαση, νὰ
πάν νὰ μιλῇσιν τοῦ γιου τοῦ μὲ τὰ σωστά της, στὰ
γόνυτά του νὰ πῇσιν, νὰ τὸν παρακαλέσῃ γλυκά, ὁ-
λόσερμα, νὰ τὴ γλυτώσῃ, νὰ τὴ γλυτώσῃ. Ὅταν
ὅμως μπῆκε σὲ σπουδαστήρι τοῦ κ. Ἀμάρου, ἔλ-
λαξε γνώμη, ἔλλαξε ὕψος, ἔλλαξε ψυχὴ. Τὸ φῶς
τοῦ, τὸ γλυκὸ, τὸ σαρκαστικὸ τοῦ τὸ χαμόγελο, τὸ
μισσημένο της, τὴν ἀπόσωσε ὅχι, δὲν ἔπασσε στὰ
γόνυτά του, δὲ συλλογίστηκε τὰ παρακάτω, δὲν
τὸ συνταίριασε μετὰ τὸ νου της τί λόγια θὰ τοῦ πῇ.
Βοῦσε, βοῦσε δυνατὰ, βοῦσε μετὰ φοβερὰς τάμελη-
μένο, τὸ παραρριζμένο, τὸ πληγωμένο, τὰ γριμένο
τάθροπινον τὸ ζῶν, ποὺ λαχταροῦσε γιὰ ζωὴν.

— «Αἷμα, αἷμα, αἷμα ἔγιναν ὅλη μου. Αἷμα,
αἷμα στὰ πόδια. Αἷμα τὸ κρεβάτι μου, τὰ νερά μου
αἷμα. Σάπιο αἷμα, σάπιο σὰν καὶ μένα. Σάπια
μυρίζουν τὸ νερό μου. Κι ἀδύνατον νὰ τὸ κρατήσω καὶ
ἀδύνατον τὴ νύχτα νὰ κοιμηθῶ. Κι ὁ πόνος μου σου-
βλίζει τὸ κεφάλι. Καὶ σὺ γιὰ μένα τί κάνεις,
γιατρεῖ; »

Χλώμιασε ὁ γιατρός. Τρόμαξε συνάμα. Σὰ νὰ
ζυγνοῦσε ἀπὸ κανένα ὄνειρο. — «Στάσου, στάσου,
παιδί μου! — Καὶ μάνι μάνι, ἀρχίσε νὰ γράφῃ. Δὲν

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη εἰς Πέμπτη.

Ἐπιμετοὺς Ἑσπερινῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχομοί. Ἀθήνα 1, (ἀπὸ τὸν τροχιοδρόμον), Ἐπαρ-
χίαι 7 (ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον).Λαβαιοί. Ἀθήνα 12 (ἕνας ἀπὸ τὸν τροχιοδρόμον καὶ ἕνας
ἀπὸ αὐτοκίνητον), Περχίαι 8, Ἐπαρχίαι 6.

Κλεισιέ. Ἀθήνα 3, Περχίαι 4.

Ἀπαγορεύ. Ἐπαρχίαι 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἄδικα κατηγοροῦν τοὺς βουλευτάδες μας πὺς δὲ δου-
λεύουν· μήπως νὰ παίρνουν τὴν ἐπιχορήγησιν, δὲν εἶναι
δουλιὰ καὶ αὐτοί;

— Ἀπὸ τὸ κοινοβουλευτικὸν τοῦτο Περρρρ! τοῦ κ.
Ράλλη, ποὺ τὰ φέρεται; Ὁ Ράλλης μετὰ τὸ πέρρρρ! ποὺ τίν-
ξε κατὰμουτρα τοῦ Νέγγρ μᾶς εἴπωσι νὰ νιωσουμε τί ἔχου-
με ἀπὸ τὴν δουλιὰ τῆς Βουλῆς.

— Ὁ φίλος Τιμ. Σταθόπουλος, γράφοντας τίς προάλλας
στὴν «Ἀκρόπολιν» διαφόρως ἀστῆν, τίμησε καὶ τὸ «Νου-
μά» μετὰ τὸ ἀκόλουθον ἀστῆν τοῦ:

«Ἡ σκηνὴ στὴν Ἀκρόπολιν».

«Βγάλ' τὴ γλῶσσά σου, χωροφύλακα».

— Ὁ χωροφύλακας βγάζει τὴ γλῶσσά του καὶ ὁ ἀσπι-
τρος τοῦ λέει:

«Εἶναι ἀκαθάρτη σὲν τὴ γλῶσσά τοῦ «Νουμά»».

— Ἐμεῖς ποτε δὲν εἴπαμε ἀκαθάρτη τὴ γλῶσσά τοῦ
φίλου Σταθόπουλου· τὸ ἐναντίον. τὴ λέμε πάντα καθαρή, κα-
θαρώτατη σὲν τὸ χαρακτῆρα τοῦ.

— Ὁ Γενικὸς πρόεδρος καὶ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κτλ.
κ. Βικέλας λογιζόμενος τὴν περασμένη Κυριακὴν γιὰ τ' ἀ-
νωφελὴ βιβλίο τοῦ Συλλόγου τοῦ καὶ γιὰ τὸν Οἶκον τῶν
Τυφλῶν.

— Ἡ λογοδοσία τοῦ κρήνης ἀρ. στοὺς γνησιαίους, ἀπὸ ἀ-
πεδείχθηκε μ' αὐτὴν πὺς τὴν ἐξήλῳκα βιβλίο πληθύνουν κα-
ταπληκτικὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν τυφλῶν καὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχει φό-
δος ὁ οἶκος τοῦ νὰ μείνῃ δίχως πελάται.

— Φοβερὲς οἰκονομικὲς ἔκαμε ὁ κ. Λεβιδῆς στὸν προῦ-
πολογισμὸν τῆς Βουλῆς. Ἐπαψε τίς γάτες της γιὰ νὰ οἰ-
κονομῇσι δύο τρεῖς δραχμὰς ποὺ εἴτανε γραμμέναι σὲ προῦ-
πολογισμὸν γιὰ πλεονέκτα.

— Αὐτὸ, λένε, δὲν τῆκαμε μόνο γιὰ οἰκονομία, παρὰ
καὶ γιὰ νὰ μνημονεύσῃ τὴν ἱστορίαν ὡς εὐεργετῆς τῶν πον-
τικῶν. Φιλοδοξία καὶ αὐτὴ!

— Τὰ «Παναθηναῖα» σὲ τελευταῖον φυλλάδιον (ἀριθ.
152, σελ. 259, στήλ. 2) γράφουν τὸ ἀκόλουθον:

«Ὁ κ. Ψυχάρης δημοσίευσεν εἰς τὸν «Νουμά» τὴν
«Ἀρρωτὴν δούλα» του. Νὰ καὶ ἕνα ἔργον φιλολογικόν, με-
τὰ ἀνάλυσιν αὐτοῦ. Μετὰ χίλις τεχνολογικὰς τὰ κατέφερε

ἔγραψε ὅμως πρὸς συνταγὴν, ἔγραψε γράμμα καὶ τῆς
τῶν. Συγκατάνευσεν σὲ τὸ τέλος τῶν τελῶν νὰ τὴ
συστήσῃ στὸν κατὰλληλον τὸ συνάδερφον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Ἡ ἔχιδνα τῆς Χρύσας.

Ἡ Κατινούλα δὲ χασομέρησε. Ἀλήθεια, ποὺ ὁ
κ. Ἀμάρος τῆς πρόσταξε νὰ πῇ ἀμέσως ἀμέσως
στοῦ συναδέρφου, τοῦ κ. Λανέζου. Ἰσὶα ἰσὶα δεχό-
τανε τὴν ἰδίαν μέρα. Δὲν εἴτανε καὶ μακριὰ. Εἶχε
βιάσιν τὴν ὁ κακὸςμορος ὁ κ. Ἀμάρος, νὰ τὴ δῇ
κανένας ἰδιωγνώστης, μήπως ἐφαίξε τόντις, καὶ ἂν
ἐφαίξε, μήπως πᾶρῃ ἀπάνω τοῦ τὴν ἀμαρτίαν. Καλλία
νὰ τὴν πιάσῃ καὶ ἄλλος τὴν Κατινούλα· ἔ-
τσι ὁ κ. Ἀμάρος ἡσύχαζε καὶ συνάμα βοηθοῦσε τὴν
ἀρρώστη. Διπλὰ κερδαιμένος, γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἡ
ψυχὴ τοῦ καλῆ, καὶ τὴν πόνεσε μετὰ τὰ σωστά του,
ὅταν τοῦ ἀπαρπονέθηκε μετὰ τὴν δύναν. Ὁ συνά-
δερφός τοῦ πάλε, νεφρολόγος μετὰ τὸν νομό, θὰ τοῦ χω-
στοῦσε χάριν ποὺ τὸν ἐθυμότανε καὶ τοῦ ἐστελενε πε-
λάτη. Ὅλα λοιπὸν τὰ βόλεψε μ' ἕνα κόπο.

Στοῦ κ. Λανέζου δὲ χρειάστηκε ἡ Κατινούλα

Γλήγορα τῆς ἔλειψε καὶ ἡ μόνη τῆς παρηγορία, ὁ
Θεσσαβρός της, ἡ Μοιρίτα. Τὸν Ἀπρίλη, στίς λαμ-
πριάτικες σκόλες, στοχάστηκε ὁ κ. Ἀντρέας νὰ βγῇ
στὸ ταξίδι, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τίς βίβλεις τῆς
ἀκαδημαϊκῆς, ὥσπου νὰ ξαναρχίσῃ καὶ ἄλλες, ἀπὸ
γιὰ νὰ πετύχῃ, πρέπει τουλάχιστον τρεῖς τέσσαρες
φορὲς νὰ γίνῃς ὑποψήφιος. Θέλησε νὰ ξαναδῇ κατὰ
πολιτείας τῆς Γερμανίας, ποὺ τίς εἶχε δεῖ μετὰ τὴν
Ὀλῖαν τοῦ. Πῆρε καὶ τὴ μικρὴ μαζὶ τοῦ, γιὰ νὰ
τῆς ἀνοίξῃ τὸ νοῦ, γιὰ νὰ χαρῇ καὶ ἀπὸ τὸν τοῦ τό-
πους ἢ τὰ μουσεῖα, ποὺ τὰ χάσκει καὶ ἡ μητέρα.

Τῆς φάνηκε τῆς Κατινούλας σὰ νὰ μίσησε ἡ Κυ-
ρία της καὶ πάλε, σὰ νὰ τὴν ἄφινε μόνη γιὰ πάν-
τα. Τσακίστηκε τὸ μεγάλο της, τὸ ἀπίστευτον κου-
ράγιο ποὺ τὴ βάσταξε ὁρθὰ ἴσα μετὰ τῆς. Δὲν τῆς
ἔμελε πρὸς γιὰ πρᾶγμα στὸν κόσμον, μήτε γιὰ κανένα-
νε, μήτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Στὸ σκοτάδι ὅπου βέ-
διζε τώρα, δὲ θεωροῦσε ἄλλο φῶς ἀπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο
τὸ τρεμουλιαστὸ ποὺ ἐφεβνε μακριὰ της, τὰ γαλπ-
μένο τὸ φῶς ποὺ τὸ ξεδιάκρινε μόλις καὶ ποὺ ἔλαμ-
πε, ποὺ μιὰ ἐφεγγε καὶ μιὰ χανότανε κάτω σὲ ξέ-
νες ἄγνωστες πολιτείες. Λὲς καὶ φίδι ξαφνικὸ τῆς
δάγκασε τὴν καρδίαν της. Ἀπελπισιὰ τῆς κατέβηκε.
Σύγκορμη ἔφριξε μετὰ τὴν ἰδέαν πὺς μποροῦσε νὰ πε-